

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce **O.S.**, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2014, č. j. OD 472/14-3/67.1/14133/Rg,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 22. 5. 2014, č. j. OD 472/14-3/67.1/14133/Rg, a rozhodnutí Magistrátu města Liberec ze dne 24. 3. 2014, č. j. MML 102894/13/1450/OD/Kro, s e z r u š u j í p r o v a d y ř í z e n í a v ě c s e v r a c í k d a l š í m u ř í z e n í ž a l o v a n é m u .**
- II. Žalovaný j e p o v i n e n z a p l a t i t ž a l o b c i n á h r a d u n á k l a d ů ř í z e n í v e v ý š i 11 228 Kč d o 15 d n ů o d p r á v n í m o c i t o h o t o r o z s u d k u , k r u k á m p r á v n í h o z á s t u p c e M g r . J a r o s l a v a T o p o l a , a d v o k á t a s e s í d l e m N a Z l a t n i c i 301/2, 147 00 Praha 2.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy ze dne 24. 3. 2014, č. j. MML 102894/13/1450/OD/Kro (dále „správní orgán prvního stupně“), kterým byl žalobce uznán vinným z přestupků proti zákonu o silničním provozu podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, kterých se měl dopustit tím, že

1) dne 29. 6. 2013, v 00 hodin 15 minut řídil osobní vozidlo ■■■■, RZ ■■■■, v ulici ■■■■, ■■■■ i, kde byl kontrolován hlídkou policie, užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (nekompletní povinná výbava vozidla – náhradní elektrické pojistky, po jedné od každého užitého druhu, na vozidle byly nalepeny folie neschváleného typu, chyběl dokument (certifikát, osvědčení či typový štítek), ve kterém jsou tyto údaje - typ a výrobní číslo vozidla (VIN, č. karoserie), číslo schválení ministerstva dopravy, způsob úpravy, minimální celková propustnost, vyznačení míst provedených úprav, datum provedení úprav skel a podpis osoby s razítkem montážního pracoviště;

2) dne 5. 7. 2013, v 02 hodiny 30 minut řídil v ■■■■ i, v ul. ■■■■ motorové vozidlo VW Vento, RZ ■■■■, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (v přední části vozidla ostré hrany na vozidle - chybně přidělaný nárazník);

3) dne 4. 9. 2013, v 23 hodin 25 minut řídil motorové vozidlo ■■■■, RZ ■■■■, v ■■■■ po ulici ■■■■, kde byl kontrolován hlídkou policie, užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (vozidlo vybaveno lékárníčkou s datem expirace do 6. 12. 2010);

čímž měl porušit § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, § 32 odst. 1 písm. a), odst. 6 písm. c) vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schválení technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a stanovena povinnost uhradit státu náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

Správní orgán prvního stupně shledal žalobce vinným na základě oznámení přestupku ze dne 26. 6. 2013, svědeckých výpovědí kontrolu provádějících policistů pprap. ■■■■ a pprap. ■■■■, kteří shodně potvrdili, že při kontrole vozidla žalobce shledali závady, které sepsali do záznamu do oznámení přestupku; dále oznámení přestupku ze dne 5. 7. 2013, k tomu předložené fotodokumentace z místa spáchání přestupku, zachycující ostré hrany vozidla – chybně přidělaný nárazník v přední části a CD nosič s fotodokumentací, a svědeckých výpovědí zakročujících policistů pprap. ■■■■ a pprap. ■■■■, kteří potvrdili, že žalobce s přestupkem nesouhlasil a že na místě byla pořízena fotodokumentace zachycující nevyhovující technický stav vozidla; dále na základě oznámení přestupku ze dne 5. 9. 2013 a fotodokumentace, která zachycuje kontrolované vozidlo žalobce a předmětnou lékárníčku. Dokazování správní orgán prvního stupně provedl při ústním jednání dne 20. 2. 2014, kterého se zmocněnec žalobce účastnil, a byla mu poskytnuta fotokopie spisové dokumentace. Při stanovení druhu a výše sankce bylo přihlédnuto k postoji žalobce v průběhu řízení v jeho neprospěch, ve prospěch naopak bylo hodnoceno, že v kartě řidiče nemá záznam o přestupcích. Pokuta byla uložena podle § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu a § 11 odst. 1 písm. b), § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve výši 1 500 Kč.

Žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 22. 5. 2014 žalobcovo odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění konstatoval, že po přezkoumání spisové dokumentace nezjistil pochybení, které by bylo důvodem pro zrušení rozhodnutí. Při ústním jednání dne 20. 2. 2014 bylo provedenými důkazy prokázáno žalobci spáchání uvedených přestupků, svědkům kladl zmocněnec žalobce otázky, byl seznámen s podklady, ke kterým se mohl ve stanovené lhůtě vyjádřit, ale neučinil tak. K výzvě ani nedoplnil žádné konkrétní argumenty v odvolání.

II. Žaloba

Podle žalobce je především rozhodnutí správního orgánu prvního stupně formálně vadné, nepřezkoumatelnost spočívá v nesrozumitelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť z výroku rozhodnutí a ani z odůvodnění rozhodnutí žalobce nevyrozuměl, kolik přestupků měl vlastně spáchat a za kolik přestupků mu byl uložen trest. Žalobce z rozhodnutí pouze dovozuje a odhaduje, že zřejmě spáchal tři přestupky, neboť ve výroku je mu kladeno za vinu spáchání tří skutků.

Ke skutku pod bodem 1) rozhodnutí

Ve vztahu ke skutkovému jednání pod bodem 1) žalobce namítal, že skutek neobsahuje dostatečné určení místa spáchání protiprávního jednání, když místo spáchání deliktu je ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně identifikováno pouze jako ulice ■■■ v ■■■, což nestačí, místo protiprávního jednání mělo být určeno konkrétněji, a to například souřadnicemi GPS nebo údajem o objektu uvedením např. č. p. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56, podle kterého specifikace místa jako „na silnici I. třídy č. ■■■ na ulici ■■■ v obci ■■■“, byla nedostatečná.

Právní kvalifikace skutkového jednání pod bodem 1) je neurčitá, neboť nebylo uvedeno, na základě jakého důvodu a jaké právní normy má být vozidlo řízené žalobcem zařazeno v kategorii M a N, což je předpokladem pro právní závěr, že má mít jako součást povinné výbavy náhradní elektrické pojistky, po jedné od každého užitého druhu, pokud jsou v elektrické instalaci užívány. Správní orgán prvního stupně se otázkou zařazení žalobcem řízeného vozidla do kategorie M nebo N nezabýval a toto neodůvodnil. Dle žalobce by sice správní soud mohl doplnit dokazování a zjistit, zda vozidlo spadá do kategorie M a N, ale tím by bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 odst. 3 písm. a) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť by nebyl neprodleně seznámen s povahou a důvodem obvinění z přestupku po sdělení přestupku. Dále žalobce namítal, že nebyl od počátku vedení přestupkového řízení seznámen s tím, jaká konkrétní ustanovení a jakých konkrétních právních předpisů měl porušit, tedy, co je mu přesně kladeno v obvinění z přestupku za vinu a kterým směrem má vést svoji obhajobu. Tím bylo porušeno právo žalobce na obhajobu.

Dále žalobce namítal, že jednání pod bodem 1) by mohlo být přestupkem jedině tehdy, pokud by folie neschváleného typu byly nalepeny na sklech, případně skleněných oknech vozidla. Takové jednání však nebylo ve výroku rozhodnutí žalobci kladeno za vinu, je tu tak další důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost výroku spočívající v jeho nesrozumitelnosti.

Popsaným jednáním měl žalobce porušit zvláštní právní předpis, ale ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani v odůvodnění rozhodnutí nebylo uvedeno, jaké konkrétní ustanovení kterého právního předpisu mělo být tímto porušeno. Správní orgán mechanicky převzal tvrzení policie, že mělo dojít k porušení zvláštního předpisů, ale ani policie ve svých záznamech neuvedla, jaký konkrétní zvláštní předpis měl žalobce uvedeným

jednáním porušit. Tím je opět dán důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost výroku spočívající v jeho nesrozumitelnosti. Opět bylo porušeno právo žalobce na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 odst. 3 písm. a) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť nebyl neprodleně seznámen s povahou a důvodem obvinění z přestupku po sdělení obvinění z přestupku jako obviněný, a právo na obhajobu.

Ke skutku pod bodem 2) rozhodnutí

Také ve vztahu ke skutkovému jednání, pro které byl žalobce uznán vinným pod bodem 2) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, žalobce namítal nedostatečné určení místa spáchání protiprávního jednání.

Ve výrokové části rozhodnutí anebo minimálně v odůvodnění rozhodnutí opět chybělo, jaké konkrétní ustanovení a jakého právního předpisu měl žalobce svým jednáním porušit. Správní orgán opět mechanicky převzal tvrzení policie ze záznamu, tam konkrétní zvláštní předpis, který měl žalobce porušit, uveden nebyl. Opět byl porušen čl. 6 odst. 3 písm. a) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a právo žalobce na obhajobu. Žalobce uvedl, že navíc před jízdou vozidlo kontroloval a nárazník byl k vozidlu připevněn správně. Žalobce nemůže být správním právem sankcionován za to, že mu opravář dva dny před inkriminovanou jízdou (zřejmě) vadně opravil nárazník.

Ke skutku pod bodem 3) rozhodnutí

Nedostatečnou identifikaci místa spáchání přestupku (uvedení celé ulice bez bližšího označení směru jízdy a místa) žalobce namítal také popisu skutkového jednání, pro které byl uznán vinným pod bodem 3) rozhodnutí.

Žalobce uvedl, že jednání, pro které byl uznán vinným, se vůbec nestalo a nebylo prokázáno. Z fotodokumentace naopak vyplývá, lékárnička byla balena dne 6. prosince 2010. Není tedy pravdou, že by datem konce lhůty pro upotřebení lékárničky byl datum 6. 12. 2012, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dokazování nemělo vést k otázce data expirace lékárničky, nýbrž ve smyslu § 32 odst. 6 písm. c) vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ke skutečnosti, zda lékárnička je udržována v řádném stavu a zejména zda jednotlivé druhy zdravotnických potřeb jsou obměňovány podle použitelnosti jednotlivých druhů zdravotnických potřeb, která je na nich vyznačena. Žalobce přitom obsah lékárničky pravidelně kontroloval a obměňoval. Hlídka policie by jistě zadokumentovala fotografiemi data expirace jednotlivých zdravotnických potřeb uložených v lékárničce, pokud by byla skutečně z hlediska lhůty již nepoužitelná, což se nestalo. Není tak jediný důkaz a ani rozumné podezření, že by lékárnička nesplňovala nároky stanovené zvláštními právními předpisy.

Žalobce zpochybnil práci policie také proto, že oznámení o přestupku ze dne 5. 9. 2013 obsahovalo i podezření z dalšího spáchaného přestupku (hloubka dezénu pneumatik pod stanovenou hodnotou), ale samotný správní orgán oznámení odložil. Tím je podle žalobce

prokázáno, že policie v jeho věci nepostupovala z hlediska právního a technického dostatečně kvalifikovaně a její postup vykazuje prvek šikany.

Společné procesní námitky

Žalobce dále poukázal na to, že policie ve smyslu § 67 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, nikdy neprovedla ohledání motorových vozidel a ve spise o přestupcích nejsou protokoly o ohledání těchto věcí. Správní orgán prvního stupně v rozporu s § 3 správního řádu nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v požadovaném rozsahu dle § 2 správního řádu.

Pokud správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k doplnění odvolání, nedostatečně jej poučil, jak má doplnění odvolání vypadat, neboť žalobci ve výzvě nesdělil, jaké náležitosti musí odvolání dle § 82 odst. 1 a odst. 2 správního řádu ve spojení s § 37 odst. 2 správního řádu mít. Žalobce se dovolával rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 4/2009-53 a rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 14. 2. 2008, č. j. 54 Ca 1/2008 - 30, publ. pod č. 1578/2008 Sb. NSS. Touto nedostatečnou výzvou správní orgán prvního stupně porušil právo žalobce na právní pomoc v řízení před orgány veřejné správy, a to od počátku řízení, zakotvené v čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a právo žalobce na spravedlivé řízení ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Správní orgány uvedeným postupem rovněž porušily § 4 odst. 2 správního řádu, neboť v souvislosti s výzvou neposkytly žalobci přiměřené poučení o jeho právech a povinnostech, žalobce a ani jeho zmocněnec přitom nejsou advokáti, ani právníci. Nadto byl uvedenou výzvou žalobce poučen o tom, že k předání spisu odvolacímu orgánu dojde teprve poté, co odvolání doplní. Pokud správní orgán prvního stupně předal spis odvolacímu orgánu dříve, jde bezpochyby o postup, který účastník řízení nemohl legitimně očekávat.

Žalovaný dále porušil právo žalobce na spravedlivé řízení ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a § 38 odst. 4 správního řádu, pokud nevyhověl jeho žádosti o kopii spisového materiálu s tím, že mu byla již dříve pořízena. Žalobce může právo na kopii spisu uplatnit kdykoliv a správní orgán tuto žádost nesmí zamítnout s odůvodněním, že již jednou kopii spisu žalobci přece pořídil. Žalobce žádal o kopii spisu teprve napodruhé, měl k tomu důvod, a neposkytnutí kopie spisového materiálu mělo závažný dopad na jeho možnost se hájit v přestupkovém řízení, neboť pro účely sepsání řádného a kvalifikovaného odvolání potřeboval k dispozici kopii spisového materiálu.

Žalovaný porušil právo žalobce na legitimní očekávání postupu správních orgánů v odvolacím řízení a právo žalobce na předvídatelné rozhodování správních orgánů. Žalobce, vycházející ze své znalosti správní praxe žalovaného, který ve věcech přestupků jako odvolací orgán rozhoduje s několika měsíčními lhůtami, legitimně neočekával, že by žalovaný rozhodl o odvolání ve lhůtě 10 dnů o postoupení spisu, respektive, do patnácti dnů od konce data lhůty pro doplnění odvolání. Rozhodnutí žalovaného žalobce označil za překvapivé s odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 654/03. Žalovaný nedodržel vlastní spisový řád a pokyn svého vedoucího a obecně uznávaný princip, že správní orgány (obdobně jako soudy) vyřizují věci v závislosti na tom, jak jim časově napadnou, tj. podle pořadí. Žalobce jako důkaz

označil spisový řádu Krajského úřadu Libereckého kraje. Podle názoru žalobce dal žalovaný jeho věci přednost, aby mu zmařil právo na řádné doplnění odvolání v rozumné lhůtě.

Uvedené skutečnosti mají zásadní dopad na zákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť kdyby tento vydal své rozhodnutí jen o několik dnů později, musel by již reflektovat námitky žalobce vznesené v podaném odvolání. Žalobci byla stanovena příliš krátká lhůta k doplnění odvolání vzhledem k složitosti věci. Žalobce poukázal na to, že doplnění odvolání bylo obsáhlé, bylo obtížné obstarat si platná znění relevantních právních předpisů, kterými bylo odůvodněno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Oslovení advokáti nedokázali žalobci rychlou kvalifikovanou právní pomoc poskytnout. K prokázání pravdivosti svého tvrzení žalobce navrhoval provést svědecké výpovědi jmenovaných advokátů.

Nakonec žalobce uplatnil doplnění odvolání ještě před doručením rozhodnutí žalovaného. Pokud k tomuto doplnění odvolání žalovaný nepřihlédl, postupoval nezákonně.

Žalobce také nebyl poučen o tom, kdy nejpozději se může vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí. Takový případ byl řešen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2009, č. j. 15 Ca 258/2008-55; publ. č. 2664/2012 Sb. NSS. Takový postup zakládá vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pro porušení § 36 odst. 3 správního řádu v návaznosti na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. V předvolání k ústnímu jednání bylo toliko uvedeno, že před vydáním rozhodnutí ve věci máte možnost vyjádřit se k jeho podkladům, z předvolání není seznatelné, dokdy nejpozději je možné práva dle § 36 odst. 3 správního řádu uplatnit. Žalobce očekával, že mu bude doručena samostatná výzva k uplatnění daného práva.

Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení rozhodnutí žalovaného včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro vady řízení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobce požadoval, aby mu žalovaný zaplatil náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný veškeré žalobní námitky odmítl. Uvedl, že obě rozhodnutí jsou zákonná, žalobce neuvedl, v čem nezákonnost spatřuje. Žalobce naplnil skutkovou podstatu jednoho přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to jednáními pod bodem 1) až 3), když porušil povinnost dle § 5 odst. 1 písm. a) cit. zákona. Navíc byl také uveden odkaz za příslušné ustanovení vyhlášky č. 341/2002 Sb. a žalobce je držitelem řidičského oprávnění, takže uvedené právní normy zná. K námitkám nedostatečné identifikace místa spáchání přestupků žalovaný shodně uvedl, že přestupky trvaly v daném místě a čase, není tedy důležité na kterém místě, ani v kterém směru uvedené ulice byl žalobce s vozidlem zastaven. Polemiky o slovním výkladu ohledně místa nalepení folie označil žalovaný za absurdní, když folie se vždy lepí na skleněné výplně vozidla. Ve výroku rozhodnutí pak bylo uvedeno, že žalobce svým jednáním porušil § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. K námitce týkající se prokázání data expirace lékárníčky žalovaný navrhl vyslechnout zakročující policisty k prokázání či vyvrácení žalobcova tvrzení, neboť námitka se objevila poprvé v žalobě. Ovšem prvky šikany podle žalovaného jednání policie nevykazuje. Výzva k odstranění vad byla podle názoru žalovaného dostatečná

a zástupci, který zastupuje v přestupkovém řízení subjekty po celé republice, musela být srozumitelná, takže k porušení práv žalobce nedošlo. Správní orgán také nepochybil, pokud žalobci nevyhotovil druhou kopii spisového materiálu. Zmocněnec žalobce uvedl oprávněně osobě žalovaného, že již obdrženou kopii ztratil, dne 15. 5. 2014 kopii převzal a zmocněnec se při osobní návštěvě nedotazoval ani na termín odvolání, ani nesdělil, že odvolání doplní, nepožádal o prodloužení lhůty k odvolání. Měl pak plných 20 dnů na to, aby odvolání doplnil před vypravením rozhodnutí žalovaného. Žalovaný pak nevyřizuje věci v pořadí, v jakém mu jsou postoupeny, ale s přihlédnutím k běhu prekluzivních lhůt. Na závěr ústního jednání byla žalobci poskytnuta lhůta do 3. 3. 2014 k vyjádření. Na závěr žalovaný uvedl, že obdobní zmocněnci jako v případě žalobce zastupují ve správním řízení a činí obstrukční jednání s cílem dosáhnout prekluze daného přestupkového jednání. Žalovaný proto navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Replika

Žalobce se ohradil proti tvrzení, že neuvedl důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Reagoval na vyjádření žalovaného, že naplnil skutkovou podstatu jednoho přestupku. Uvedl, že pokud mu bylo kladeno za vinu spáchání 3 skutků, bylo třeba uvést, zda jde o pokračující přestupek nebo tři přestupky, event. kombinaci. Skutková podstata dle § 125 odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu je blanketní, žalobce ji mohl naplnit porušením jiné právní povinnosti, přičemž toto žalovaný pominul, když ve vyjádření uvedl, že žalobce vždy porušil povinnost dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a dle výroku rozhodnutí cit. ustanovení ale žalobce porušil porušením odlišných ustanovení vyhlášky č. 341/2002 Sb. Vyjádření žalovaného je tak v rozporu s výrokem prvostupňového rozhodnutí a odůvodněním, podle kterých měl žalobce spáchat přestupky. K jednání, kterého se žalobce měl dopustit v Melantrichově ulici, uvedl, že nebyl kontrolován na pozemní komunikaci, ale v místě, kdy se na ni pokusil najet ze soukromého pozemku, a nemohl se tedy dopustit jednání, které mu je kladeno za vinu. Nedostatečným určením místa je žalobci znemožněna obhajoba, kdy žalobce nemůže předkládat důkazy, že na místě přestupku nebyl, když místo spáchání přestupku je určeno příliš široce. Jako důkaz, že neřídil vozidlo v ■■■ ulici, ale na soukromém pozemku, žalobce označil svou svědeckou výpověď. Za absurdní polemiku pak nelze označit námitky týkající se místa nalepení schválené folie. Žalobci nebylo prokázáno, kam folie nalepil on, takový popis skutku, který by byl přestupkem, nebyl pojat do výroku rozhodnutí. Obdobně žalobce reagoval ohledně jednání, k němuž mělo dojít dle vyjádření žalovaného po celé délce ulice Vratislavická, žalobce se bránil tím, že ji celou neprojel. Rovněž navrhoval provést důkaz svou svědeckou výpovědí. Obdobně uvedl i k jednání, k němuž mělo dojít v ulici ■■■ (žalovaný si ji spletl s ulicí ■■■). Setrval na tom, že z rozhodnutí není zřejmé, která povinnost byla dle zvláštních předpisů porušena tím, že v přední části vozidla byla ostrá hrana, nepostačuje, pokud výrok obsahuje odkaz pouze na § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Jako zbytečné a neférové žalobce označil tvrzení žalovaného, že jej zastupuje zmocněnec, který se snaží obstrukčním jednáním dosáhnout prekluze přestupku. K ničemu takovému v jeho případě nedošlo, a projednání věci soudem nesmí být závislé na tom, že žalovaný si žalobce spojuje zmocněnce žalobce s obstrukčním jednáním. Žalobce vznesl požadavek na ústním projednání věci a vyčíslil náklady řízení ve výši 15 342 Kč, včetně DPH.

V. Posouzení věci soudem

Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí správních orgánů a řízení jejich vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Nejprve se soud musel zabývat otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z důvodu nesrozumitelnosti podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., k níž by musel přihlídnout i z úřední povinnosti. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného, kterým byl žalobce shledán vinným z přestupků podle zákona o silničním provozu. Výrok prvostupňového rozhodnutí tak musí splňovat jednak obecné náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu, jednak dle § 77 zákona o přestupcích, tedy musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Na výrok takového rozhodnutí jsou kladeny vysoké formální požadavky, ze skutkové věty musí vyplývat nejen popis skutku, který musí být vyjádřen nezaměnitelným způsobem, ale i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro jeho právní kvalifikaci, tj. subsumpci pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku. Z výroku rozhodnutí, jímž je obviněný shledán vinným ze spáchání přestupku, musí být jednoznačně zřejmé, jakého deliktu se z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace dopustil, a jaká mu za to byla uložena sankce.

V souzeném případě bylo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně vysloveno, že žalobce je vinen jednáním popsaným pod bodem 1) a 3), zároveň bylo vždy uvedeno, že užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (v závorce vždy popsáno, jaké technické podmínky nesplňovalo), čímž porušil povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, § 32 odst. 1 písm. a), odst. 6 písm. c) vyhlášky č. 341/2002 Sb., a tím spáchal přestupky podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.

Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*

Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu *řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.*

Soud se neztotožnil s žalobní námitkou, podle níž musí být v rozhodnutí výslovně počteně uvedeno, kolika přestupky byl žalobce shledán vinným. Z formulace výroku přezkoumávaného prvostupňového rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalobci jako řidiči je za vinu kladeno spáchání tří skutků, kterými vždy porušil povinnosti dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž vždy, tedy ve všech třech případech naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Takto také vyznívá vyjádření žalovaného. Ten k žalobnímu bodu neuvedl, že by snad žalobce spáchal jediný přestupek, případně pokračující, jak se žalobce snaží dovodit v replice, ale konstatoval,

že byla naplněna skutkový podstata jednoho přestupku uvedeného v § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to jednotlivými jednáními popsány bod bodem 1) až 3), jimiž žalobce vždy porušil zákonnou povinnost dle § 5 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona. V tvrzeném směru soud nesrozumitelnost výroku neshledal.

Dále je třeba uvést, že sběrná skutková podstata obsažená v § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, není popsána konkrétně a v úplnosti slovně, ale cit. ustanovení obsahuje normu odkazující na jiné právní ustanovení daného zákona, které stanoví jednotlivé povinnosti řidiče. Proto také správní orgán prvního stupně do výroku svého rozhodnutí zahrnul, že znakem skutkové podstaty přestupku je v daném konkrétním případě porušení povinnosti užít vozidlo, které splňuje technické požadavky stanovené zvláštním právním předpisem podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Uvedené ustanovení však obsahuje pouze obecně formulovanou povinnost řidiče užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. Jaké technické podmínky musí vozidlo užité řidičem splňovat, je určeno opět prostřednictvím odkazu na jinou právní normu. Za takové situace musí být dle názoru soudu součástí právní kvalifikace skutku v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu a § 77 zákona o přestupcích také uvedení ustanovení zvláštního právního předpisu, které technické podmínky pro užití motorového vozidla stanoví, které nebyly naplněny. Tento požadavek odpovídá i doktríně trestního práva, podle níž je u trestných činů s blanketní dispozicí třeba ve výroku uvést odkaz na přesné ustanovení právní normy, která byla zaviněným jednáním porušena (srov. např. Velké komentáře, Trestní řád, I. díl., 7. vydání, autorů Šámal a kol. C. H. Beck, 2008, str. 1670).

Správní orgán prvního stupně takto postupoval, nicméně zákonnou povinnost v tomto směru beze zbytku nenaplnil. Ve výroku svého rozhodnutí v rámci právní kvalifikace žalobcova jednání sice uvedl, že žalobce porušil § 32 odst. 1 písm. a), odst. 6 vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, avšak vzhledem k tomu, že žalobci bylo za vinu kladeno spáchání 3 skutků, není zřejmé, jakým konkrétním jednáním pod body 1) až 3) byla ta která povinnost dle uvedených ustanovení dané vyhlášky porušena. A tento nedostatek nebylo možné odstranit ani výkladem ve spojení s odůvodněním rozhodnutí. Ani v něm není uvedeno, jakým jednáním bylo žalobcem užito vozidlo bez technických podmínek stanovených v konkrétním ustanovení uvedené vyhlášky. Správní orgán prvního stupně navíc ve výroku rozhodnutí uvedl pouze dvě konkrétní ustanovení vyhlášky č. 341/2002 Sb., která stanoví povinnou výbavu motorových a přípojných vozidel, žalobce se však dle výroku dopustil třech skutků spočívajících v řízení vozidla nesplňujícího technické požadavky, které tak nebyly řádně právně kvalifikovány. V tomto směru soud za důvodné uznává námitky pod body [6] a [8] žaloby, které se týkaly nesrozumitelnosti výroku prvostupňového rozhodnutí z hlediska právní kvalifikace skutků.

Naopak za nedůvodné považoval soud výtky nedostatečné konkretizace místa spáchání jednotlivých přestupků uvedením názvu ulice, kde k nim mělo dojít, a to s ohledem na charakter skutků popsanych ve výroku rozhodnutí. Soud má za to, že jednotlivé skutky byly vždy identifikovány přesným časem spáchání, místem spáchání popsáním názvem ulice a města a slovním popisem toho, jaké konkrétní technické podmínky vozidlo žalobce v daný okamžik nesplňovalo, tak, aby nemohly být zaměněny s jinými. Uvedení přesného místa ulice např. č. p. domu či souřadnicemi GPS, kde se přesně na pojmenované ulici vozidlo řízené

žalobcem následně kontrolované hlídkou policie nacházelo, či směru jízdy, jak požaduje žaloba, nebylo v daném konkrétním případě nezbytné z hlediska naplnění znaků skutkových podstat. Nebylo totiž rozhodné, v jakém směru jízdy či přesně kde na uvedených ulicích žalobce vozidlo nesplňující technické podmínky řídil. Právě tímto se žalobcův případ liší od případu posuzovaného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010-56 (všechny rozsudky dostupné na www.nssoud.cz), v němž byl požadavek na přesné označení místa ulice, kde k přestupku došlo, vysloven. Nejvyšší správní soud v tehdy řešeném případě požadavek na přesné stanovení místa na silnici vyslovil jednoznačně v souvislosti s tím, že toto přesné místo bylo rozhodné pro posouzení, zda vyšší nedovolená rychlost byla naměřena v obci či mimo obec a případně, v jaké vzdálenosti za značkou označující konec obce. Konkrétní závěry obsažené v označeném rozsudku ve vztahu ke specifikaci místa jednání tak nelze na konkrétní případ žalobce plně aplikovat. Neuvedení bližší specifikace místa uvedených ulic ve výroku rozhodnutí pak dle přesvědčení soudu nijak žalobce nezkrátilo na jeho právu na obhajobu. Žalobce byl dle jednotlivých oznámení o přestupku seznámen s tím, v jaké ulici mělo dojít k jednání, které vykazovalo znaky přestupku, shodně byly skutky popsány v příkazu ze dne 10. 10. 2013, žalobce proto mohl již od počátku přestupkového řízení uvádět konkrétní skutečnosti a předkládat či navrhopvat důkazy ve prospěch svojí skutkové verze, kterou naznačuje teprve v replice, nic takového však žalobce ve vztahu k místu spáchání přestupkového jednání neučinil. Proto soud ani nepřistoupil k provedení dokazování účastnickou výpovědí žalobce dle § 131 o. ř. s. ve spojení s § 64 s. ř. s. (nikoli svědeckou, jak žalobce uváděl v replice).

Rovněž neopodstatněnou shledal soud námitku směřující do formulace skutkové věty pod bodem 1), kterou žalobce správnímu orgánu prvního stupně vytýkal, že v ní neuvedl nalepení fólie neschváleného typu na sklech vozidla. Je pravdou, že v popisu skutku pod bodem 1) správní orgán prvního stupně uvedl pouze, že „*na vozidle byly nalepeny fólie neschváleného typu ...*“, a přesné místo nalepení fólie na vozidlo nezahrnul. Ovšem se zřetelem na to, že výrok rozhodnutí též uváděl, že chyběl dokument, ve kterém by byly vyžadované údaje mj. „*minimální celková propustnost, vyznačení míst provedených úprav, datum provedení úpravy skel a podpis osoby s razítkem montážního pracoviště*“, je zřejmé, že žalobci bylo výrokem rozhodnutí vytýkáno, že fólie nedovoleného typu měl nalepeny na skleněných výplních. Z tohoto pohledu tedy výrok rozhodnutí namítanou nesrozumitelností ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. netrpí.

Ke skutku pod bodem 3) žalobce namítal, že jednání, pro které byl uznán vinným, se nestalo a nebylo takto prokázáno. V obecné rovině je třeba uvést, že ve skutkové větě rozhodnutí o přestupku nelze v souladu s § 77 zákona o přestupcích uvádět jiné skutečnosti než ty, které mají oporu v provedeném dokazování k objasňované skutkové podstatě, a to tak, aby bylo zřejmé, že jde o závěr správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 92/2009-69). V souzeném případě správní orgán prvního stupně shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku tím, že jeho vozidlo bylo vybaveno lékárníčkou s datem expirace do 6. 12. 2010. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí ani ve spojení s rozhodnutím žalovaného ale není zřejmé, na základě jakých důkazů a úvah k tomuto skutkovému závěru obsaženému ve skutkové větě správní orgán dospěl. Podle provedených důkazů - oznámení o spáchání přestupku ze dne 4. 9. 2013, jakož i pořízené fotodokumentace, a svědecké výpovědi prap. S., jak se jich v odůvodnění svého rozhodnutí správní orgánu prvního stupně dovolával, bylo datum 6. 12. 2010 datem balení lékárníčky,

nikoli datem její expirace. Důkazy doložené datum balení lékárníčky pak není z hlediska § 32 odst. 6 vyhlášky č. 341/2002 Sb. skutečností relevantní z pohledu naplnění technických podmínek pro užívání motorového vozidla. Z hlediska naplnění znaků skutkové podstaty daného přestupku je podle předmětného ustanovení podstatné porušení povinnosti provozovatele vozidla udržovat lékárníčku v řádném stavu a jednotlivé druhy zdravotnických potřeb obměňovat, když doba použitelnosti jednotlivých zdravotnických potřeb je na nich vyznačena. Nedodržení takto stanovených povinností však z výroku rozhodnutí neplyne. Prvostupňové rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Naopak se soud nemohl ztotožnit s výhradami žalobce vůči postupu policie při kontrole dne 4. 9. 2013, ve kterém žalobce spatřoval šikanu. Pokud správní orgán po obdržení spisového materiálu policie spolu s oznámením o spáchaných přestupcích dospěl k závěru, že pro některý skutek je na místě věc odložit (v daném případě pro nedostatky při použití hloubkoměru), nediskredituje to samo o sobě veškerou práci policie při provedené kontrole a z technicky nedostatečného postupu při měření hloubky dezénu pneumatik ještě nelze dovodit prvky šikany.

K namítnému porušení § 67 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii Česká republiky, soud uvádí následující. Ustanovení § 67 cit. zákona zakládá policii rozsáhlá oprávnění v rámci získávání informací v souvislosti s odhalováním přestupkového jednání, mj. oprávnění provádět ohledání místa přestupku, ohledání věci mající vztah k přestupku a v souvislosti s ním zjišťovat a zajišťovat stopy. Pokud v případě žalobce nebylo provedeno ohledání vozidel a součástí spisového materiálu nebyly protokoly o ohledání vozidel, neimplikuje to automaticky závěr o nezjištění skutkového stavu v rozsahu dle § 3 správního řádu. I v posuzované věci žalobce byly výsledky silniční kontroly zaznamenány ve formulářích o oznámení přestupku z místa kontroly a vypracovaných úředních záznamech, tak jak je to v případech, kdy nedošlo k dopravní nehodě, běžné. Postoupený spisový materiál včetně pořízené fotodokumentace sloužil jako důkaz a byl hodnocen s ostatními důkazy provedenými při ústním jednání dne 20. 2. 2014. Žalobce pak námitku porušení cit. ustanovení vznáší pouze v obecné rovině, aniž by konkretizoval, jaký vliv to mohlo mít na jednotlivá skutková zjištění policie při provedené silniční kontrole, jaké skutečnosti mohly být zjištěny jedinečně ohledáním vozidla a zaznamenány pouze požadovaným způsobem. Soud námitku neshledal důvodnou.

S ohledem na skutečnost, že soud shledal vady prvostupňového rozhodnutí spočívající v nepřezkoumatelnosti, které žalovaný nenapravit, a přistoupil ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. ke zrušení rozhodnutí vydaných v obou stupních řízení, budou námitky týkající se podání odvolání zodpovězeny pouze stručně z důvodu právní jistoty účastníků řízení, když v dalším řízení závěry soudu nenajdou praktického využití.

Ze správního spisu plyne, že žalobce nejprve dne 15. 4. 2014 podal odvolání elektronicky bez elektronického podpisu spolu se žádostí o poskytnutí kopie spisového materiálu. Správní orgán prvního stupně téhož dne žalobce vyzval k jeho potvrzení v příslušné formě ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu. Dne 22. 4. 2014 podal žalobce odvolání v elektronické podobě s elektronickým podpisem zmocněnce, opět požádal o poskytnutí kopie kompletní spisové dokumentace a stanovení lhůty k doplnění odvolání od okamžiku, kdy mu

bude kopie spisu poskytnuta. Výzvou ze dne 23. 4. 2014 doručenou dne 2. 5. 2014 byl žalobce vyzván, aby odvolání doplnil do 5 dnů, zejména o odvolací důvody. Zároveň mu bylo sděleno, že kompletní kopii spisu obdržel již při ústním jednání dne 20. 2. 2014. A také že spisový materiál bude s odvoláním postoupen odvolacímu orgánu po doplnění odvolání. Žalobce ve stanovené lhůtě odvolání nedoplnil, správní orgán prvního stupně proto spisový materiál předal k dalšímu postupu žalovaného, o čemž žalobce vyrozuměl písemností ze dne 12. 5. 2014, doručenou mu dne 22. 5. 2014. Téhož dne vydal žalovaný napadené rozhodnutí, které bylo žalobci doručeno dne 4. 6. 2014. V mezidobí žalobce svoje odvolání doplnil, protože však doplnění bylo žalovanému postoupeno dne 29. 5. 2014, napadené rozhodnutí na odvolací námitky nereagovalo.

Přes argumenty žalovaného uvedené ve vyjádření k žalobě dospěl soud k závěru, že postupem při doplňování a postoupení odvolání žalovanému byl žalobce v důsledku souhrnu jednotlivých procesních kroků nakonec na svých procesních právech zkrácen.

V první řadě je třeba správnímu orgánu prvního stupně vytknout, že žalobce řádně v souladu se zásadou součinnosti a umožnění uplatnit řádně procesní práva dle § 4 odst. 2, odst. 4 správního řádu nevedl k odstranění vad podaného odvolání, když mu nevyjevil, jaké náležitosti podané odvolání postrádalo a jak je třeba ho ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu doplnit. Je třeba zdůraznit, že povinnosti pomoci odvolateli odstranit vady podaného odvolání správní orgán nezbavuje ani skutečnost, že odvolatel je zastoupen, třeba i advokátem. Postup správního orgánu prvního při odstraňování vad odvolání v daném případě ještě nemusel mít sám o sobě vliv na nezákonnost napadeného rozhodnutí, když správní orgán prvního stupně žalobce alespoň upozornil na to, že jeho odvolání je třeba doplnit o odvolací důvody. Ovšem ve spojení s relativně krátkou lhůtou 5 dnů k doplnění odvolání a výslovným sdělením, že věc bude k vyřízení odvolacímu orgánu předána až po doplnění odvolání (viz. výzva ze dne 23. 4. 2015), spolu s pozdním vyrozuměním o postoupení spisu žalovanému, znamenalo reálné znemožnění řádného doplnění odvolání. Lze sice namítnout, jak to učinil žalovaný, že žalobce, pokud mu nebyla srozumitelná výzva k doplnění odvolání a lhůtu v ní stanovenou nemohl stihnout z důvodu v žalobě tvrzených, mohl požádat o prodloužení takto stanovené lhůty a upřesnění náležitostí, které má doplnění odvolání obsahovat. Ve fázi řízení před správním orgánem prvního stupně k tomu však žalobce nic „netlačilo“, neboť žalobce mohl dle sdělení ve výzvě ze dne 23. 4. 2015 legitimně očekávat, že spis bude k přezkoumání prvostupňového rozhodnutí předán žalovanému k vyřízení až poté, co žalobce odvolání doplní (nikoli jen ve stanovené lhůtě). Tímto způsobem byl totiž žalobce ve výzvě výslovně poučen. Správní orgán prvního stupně nezmínil, že odvolání bude odvolacímu orgánu postoupeno též po marném uplynutí lhůty stanovené k doplnění odvolání. Že nedoplněné odvolání spolu se spisovým materiálem bylo již předáno žalovanému k rozhodnutí, se žalobce sice dozvěděl z vyrozumění ze dne 12. 5. 2014, to mu však bylo doručeno až v den vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Stěží tak mohl o prodloužení lhůty k doplnění odvolání požádat následně žalovaného. Rozhodnutí vydané žalovaným již dne 22. 5. 2014, které tak nemohlo reagovat na odvolací námitky žalobce, bylo pro něj překvapivé a představovalo zkrácení procesních práv žalobce. K posouzení důvodnosti vznesených námitek soud nepovažoval za nutné vyslyšet žalobcem uvedené advokáty, ani prováděl dokazování spisovým řádem žalovaného, jak žalobce navrhoval. Pro úplnost soud uvádí, že za porušení práv účastníka přestupkového řízení nepovažuje vydání rozhodnutí mimo pořadí, ve kterém jsou žalovanému

věci k přezkumu postoupeny, za předpokladu, že jsou naplněna procesní práva, což se ale v souzeném případě nestalo.

Tvrdí-li žalovaný ve vyjádření k žalobě, že kopii spisového materiálu zmocněnec žalobce převzal dne 15. 5. 2014, a přitom nesdělil, že bude odvolání doplňovat, ani nepožádal o prodloužení lhůty k odvolání, nenalezl soud v předloženém správním spisu o takovém úkonu důkaz. V obecné rovině je však na místě uvést, že právo na pořízení kopie spisového materiálu sice není početně omezeno (soud ponechává stranou otázku správních poplatků a možné obstrukční jednání a zneužití procesních práv), ovšem neposkytnutí kopie kompletního spisového materiálu k druhé žádosti žalobce nemohlo samo o sobě způsobit nezákonnost vydaných rozhodnutí, neboť žalobce již kopii spisu obdržel při ústním jednání dne 20. 2. 2014 a následně netvrdil, že ji z nějakých důvodů již nemá k dispozici, a správní orgány mu současně nebránily realizovat jeho právo nahlížet do spisu v souladu s § 38 správního řádu, od něhož je právo na pořízení výpisů a kopie spisu odvozeno.

Dále musí soud konstatovat, že žalobce nebyl zkrácen na svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Jak soud ověřil z protokolu o ústním jednání ze dne 20. 2. 2014 byla zmocněnci žalobce stanovena lhůta do 3. 3. 2014, ve které se může ke všem podkladům pro vydání rozhodnutí, se kterými byl v průběhu ústního jednání seznámen, vyjádřit.

Ke skutkovým otázkám (konkrétně důvody pro zařazení vozidla ■■■ do kategorie M a N) je předčasné se vyjadřovat, neboť bude případně na správním orgánu prvního stupně či žalovaném, aby se s nimi v rámci případně dalšího, i odvolacího řízení vypořádal.

VI. Závěr a náklady řízení

Ze shora uvedených důvodů soud napadená rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně zrušil pro vady řízení dle § 78 odst. 1, odst. 5 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a), písm. c) s. ř. s., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s., v němž bude na správním orgánu prvního stupně, aby vydal rozhodnutí, jehož výrok bude splňovat shora vyslovené požadavky na řádnou právní kvalifikaci jednotlivých skutků, jichž se měl žalobce dopustit, přičemž do skutkových vět lze zahrnout pouze ty skutečnosti, pro které má správní orgán oporu v provedeném dokazování.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

V souzeném případě byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní

služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), a částkou 1 428 Kč odpovídající příslušné 21 % DPH z odměny a příslušné náhrady, celkem tedy 11 228 Kč.

Soud nepovažoval odměnu a hotové náklady na právní úkon podání repliky za účelně vynaložené náklady žalobce, neboť replika obsahovala zdůraznění skutečností již namítaných v žalobě a nepřinesla do věci nic nového.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 9. dubna 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně